

Сила української пісні

(казка)

Жили-були воїни відважні. І день, і ніч охороняли вони мирний сон громадян; дбали, аби незалежність в українців ніхто не відібрав. І любили їх за те і старі, і малі. Дорослі допомагали коштами, одягом, а дітки слали листи з теплими побажаннями.

Якось воїни сіли в ярку перепочити, а Смерть вирішила, що життю відважних лицарів уже прийшов кінець.

- Годі вам жити! Прийшла я за вами, - грізно промовила чорна примара.
– Зараз же голови постинаю, зі світу зжену!
- Добре, - каже один із воїнів, - якщо ти так вирішила, милостива пані, дай нам шанс на останнє прохання!
- За те, що назвав мене лагідно, дам вам такий шанс. Кажіть, яке бажання маєте.
- Дозволь нам пісню заспівати, нашу, українську!
Засміялась злісна Смерть:
- Співайте і готуйтесь у останню путь!

І залунала пісня яром, і почули її мешканці найближчих сіл і містечок, і приєднались до славних воїнів, співаючи.

Злякалась Смерть, почала тікати, не оглядаючись.

А пісня ще довго лунала навсібіч.

Так люди дякували українському війську, що ті не шкодують ні сил, ні часу, ні здоров'я, а охороняють їхні кольорові сни.

Олександра Москаленко, учениця 9-А класу

Миколаївського економічного ліцею №1